
Copyrighted Material
Iluzia Mortii -
poeme filosofice
Sorin Cerin
Copyrighted Material

SORIN CERIN

ILUZIA MORȚII

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – ILUZIA MORȚII

-poeme filosofice-

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1544935102

ISBN-10:
1544935102

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait

Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o

vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam

pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se

concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă

să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”,

„Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai

bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat,

presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline*

Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de

ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o

problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de

fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă,

de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu

chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe

tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau

replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

92. Fumuri

1) Sensul Morții

Cât de singur să fi fost Dumnezeu,
când și-a descoperit,
neputința de a traversa Moartea,
celor care nu mai cuvântă,
întru slava și Fericirea,
unei Eternități,
a Absurdului?

Și nici o uitare,
cât ar fi ea de măreață,
să nu mai poată deschide,
lacătele Ochilor încremeniți,
în Sensul Morții,
în care ne-am înecat,
Destinul,
descifrându-i dincolo de Moarte,
Iertarea,
pierdută pe brațele Orizontului,
la tălpile căruia,
ne-am rătăcit Mântuirea,
de a fi vreodată,
Viață.

Doar în Iluzia Morții tot ce există va muri,
iar în Iluzia Vieții,
va trăi până și în Viața de Apoi.

Unica diferență a Iluziei Morții față de Iluzia Vieții,
consta în modul cum administrăm,
Iubirea și Suferința,
dacă considerăm Moartea ca o salvare,
sau ca o provocare,
care ne va arunca,
din oceanul nebun al Societății de Consumat Vieți,
pe țărmul unde valurile Amintirii,
vor spăla picioarele Trecutului,
murind,
pentru a redeveni,
Viitor al Iluziei Morții,
sau vom rămâne ancorați,
la realitatea frivolă a cărnii,
care ne va putrezi Clipele,
prin care suntem forțați să trecem,
ignorându-le Eternitatea,
cu orbirea și nebunia,
celui care crede în Iluzia Vieții de Apoi?

2) Pe scaunul handicapaților

Lasă-mi valurile Gândurilor,
Inimă al Neînțelesului,
să-mi inunde Botezul Creației,
înecată de Păcatul Originar,
pe care l-a zămislit Creatorul,
fermoarelor ruginite ale Cuvintelor,
care par a nu se mai deschide niciodată,
răstignite pe scaunul handicapaților,
care au prioritate de parcare,
în Târgul Lumii,
hămesit de foame,
la poalele Clipelor debusolate,
pe cadranele Ceasurilor unor Vieți descompuse,
care se mai vând și azi la preț redus,
de Dumnezeul,
unor Despărțiri și Înstrăinări,
de noi înșine.

3) Să se nască unul pe celălalt

Câtă rușine să fi hrănit,
Adevărul Absolut al Ochilor Deznădejdii,
încât nu a învățat niciodată să moară,
pe veranda Cuvintelor,
Sângelui,
Inimii Iubirii noastre,
ce a devenit atât de lunecoasă după ploile Privirilor,
încât am căzut de dincolo de Orizontul,
pe care ți-l pregăteam la masa Întâlnirii,
feliindu-l în mii de Speranțe,
sperând că te vei delecta,
cu Sufletul bucatelor Clipelor mele,
care au căzut,
sfârșite,
pe podeaua,
Patimilor pe care le respiram,
în Cimitirele Viselor,
Ochilor noștri,
scurși pentru totdeauna,
în valurile Oceanului,
Neputinței,
de a mai fi noi vreodată,
cei pe care Eternitatea i-a întâlnit,

hrănindu-i cu Viață,
rugându-i,
să se nască unul pe celălalt.

4) Câinii Sexului

Nu-mi lăsa Sensul Morții,
să-mi descalce pantofii Destinului,
lustruiți de o mamă a Desfrâului,
ale cărei Urme,
nu le-am înțeles niciodată,
oricât ar fi devenit de adânc săpate,
în icoanele,
sângelui meu,
a cărui statuie mi-a sculpat-o,
râul Eternității,
fără să știe,
cât de mult sufeream,
de dorul iubirii materne,
pe care câinii Sexului,
mi-au furat-o,
de la masa,
Fericirii.

5) Privirile Amintirilor

Eram o ploaie de Gânduri,
ce cădeam inconștientă,
pe podeaua frunții Inimii tale,
ostenită de atâția nori ai Remușcărilor,
pe care-i căra în spatele gârbovit al Vremii,
Viața,
care ne biciuia,
cu Orizonturile ei,
tainice și reci,
pierdute în Moartea,
Uitării,
neîncălțată de Nimeni,
dintre Sentimente,
cu bocancii tăioși ai Cuvintelor,
ce nu mai pot nici sângera,
atunci când Venele Speranțelor,
li se sparg,
roase de Drumurile,
unde ne-am întâlnit,
Destinul,
decedat,
din noi înșine,
în cimitirele de Gânduri,
ale căror gropi săpate de Întrebări,
nu au avut niciodată,

adâncimea necesară,
de a astupa,
Privirile Amintirilor,
care ne-au unit,
Existența.

6) Prin Moarte nu poți fi singur

Moartea și Singurătatea,
nu pot înflori niciodată,
în aceeași corolă,
a Existenței,
fiindcă prin Moarte nu poți fi singur,
iar prin Singurătate,
mort.

Doar Gândurile pașilor trecuți ai Uitării,
pot să împiedice roțile grele ale Desfrâului,
prin care Țărâna,
își mai respiră Trecutul,
Prezentului,
care a modelat-o,
într-atâtea și atâtea Biserici,
de Cuvinte știute și neștiute,
ale căror cărămizi,
se pierd cu fiecare bătaie de Clipă,
în Cimitirele descărnate ale Înțelesurilor,
din noi înșine.

7) Stânca perfidă a unei Clipe

Răzvrătit printre Numere,
am uitat Ziua Nașterii,
Lumii,
care mi-a zămislit Iubirea și Moartea,
înveșmântată în datele precise,
ale Timpului,
nemulțumit de pensia prea mică,
pe care o primește de la Dumnezeu,
spre a-mi găsi un Cimitir,
al unei Religii a Suferinței,
după chipul și asemănarea mea,
săpate în stânca perfidă a unei Clipe,
în care nimeni,
niciodată,
nu a crezut,
vreodată.

8) Au încetat să mai pâlpâie

Cioburi de diamante,
ce strălucesc pe râurile învolburate ale Destinelor,
taie venele Clipelor,
care se sinucid,
aruncându-se peste țărmurile unor Vise,
care nu le-au acceptat niciodată,
sufletele de jar,
ce aprind remușcări,
prin urmele candelelor întunecate ale Amintirilor,
ce-au încetat să mai pâlpâie,
prin cimitirele reci și umede,
ale unor Lacrimi.

9) Pare să nu o fi înțeles

Fantomele pașilor umiliți ai Zâmbetelor,
încă mai respiră amarnic,
prin ploile cernite ale Cuvintelor îndoliate,
după Adevărul care și-a dat ultima suflare,
în brațele tăcute și încordate,
ale Iluziilor Morții,
atât de sărace,
încât nu au avut,
nici măcar un ultim mărunțiș de Zile,
pentru a plăti groparul Fericirii,
care să sape cât mai adânc mormântul,
unei Lumi,
pe care Dumnezeu,
pare să nu o fi înțeles,
Niciodată.

10) Fără a mai putea fi salvate

Singurătatea devine o povară,
doar atunci când Moartea,
își însușește prostul obicei,
de a se da drept Viață,
la porțile cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim neputincioși,
Absurdului,
din Urmele pe care le ardem,
spre a ne încălzi Amintirile,
cu mirosul de carne arsă,
ale unor Clipe,
pe care nu le vom mai întâlni niciodată,
în afara unor Lacrimi,
unde ni se vor îneca,
Visele,
fără a mai putea fi salvate,
vreodată,
de corăbiile Speranțelor,
ale căror fantome,
ne împânzesc,
Destinele.

11) Cu sudoarea Infernului

Întâmplările au fost țesute,
în așa fel de către Dumnezeu,
încât pot fi împletite,
în frânghii lungi și rezistente,
numai bune,
pentru Lumea care se sinucide,
în fiecare moment,
al trecerii Timpului,
prin fața casei,
cu nume de Ospiciu,
al unei Societăți de Consum,
care vrea să se spânzure,
de craca ruptă a Adevărului,
ce nu îi mai poate susține,
ifosele de virgină,
în bordelul plin de clienți,
ai Băncilor neînțelegătoare,
cu răi platnicii,
care nu înțeleg că fiecare Zi prostituată,
trebuie plătită cu sudoarea Infernului,
din care își trag sevele,
Iluziile Morții.

12) Pentru a i se destăinui

Copite orfane de Potcoave,
încă mai aleargă spre nicăieri,
în colbul existențial,
de sfârșit de Lume,
al unui Dumnezeu,
care nu are voie să se închine nimănui,
pentru a putea exista,
pe tărâmul Adevărului Absolut,
al Iluziilor Vieții,
divorțate de dinainte de a fi Vremea,
de Timpul zgârcit,
lacom și pervers,
cu Eternitatea,
căreia nu vroia să-i dea,
nici măcar o frântură de Clipă,
spre a naște și ea o Lume,
pe care să o dosească,
prin sertarele încuiate ale Iubirilor,
de unde să nu poată fi furată,
de Cunoașterea și Conștiința unui Absurd,
căzut în brațele Destinului,
pentru a i se destăinui,
cu privire la Moarte.

13) Noi pământuri

Zorii stinși ai Privirilor,
își îneacă amarul Iluziilor Morții,
în cărbunii încinși de dor,
zămisliți din carnea,
ce pare pierdută de Timp,
a Lacrimilor,
peste care au trecut,
carele de foc ale Caravanelor de Doruri,
în speranța găsirii unor noi pământuri de Fericiri,
pe care să-și sădească Visele,
Moartea.

14) Un nou Început

Caii disperați ai Virgulelor,
aleargă nebunește călcând Orizonturile în copitele Întrebărilor,
până când devin praful și pulberea,
din care ne-am întrupat Visele,
pe care să le putem iubi sau urî,
la umbra bisericilor de Zâmbete,
care-L primesc pe Dumnezeu,
ca martor al Iluziilor Morții,
din care ne clădim casa și masa Simțămintelor,
pe care le dorim până dincolo de Moarte,
fără să înțelegem,
că Sfârșitul,
nu poate fi întotdeauna,
un nou Început,
al Deșertăciunii,
de care se împiedică,
predica unui Adevăr,
care știe să mintă mai frumos,
decât toate viciile și suferințele,
la un loc,
sorocit de biserica,
Existenței.

15) Făcute să sfâșie

Aș vrea să prind din zbor,
Cuvintele Iubirii,
fără să știu,
că prin venele lor curg,
ghearele făcute să sfâșie,
cu ciocurile lor de Fier înroșit,
la Focurile Sacre ale Creației,
până și ultimele fărâme,
de Adevăr Absolut,
ce-ar mai putea sălășlui,
prin străfundurile Suflării,
Iluziilor Morții,
în brațele cărora mi s-a născut,
Viitorul.

16) Crăiasa Iluziilor Morții

Clipe,
Zidari fără mistrie,
încă zădărnicesc,
pe fruntea plină de sudoare,
a Cimitirului de Amintiri,
așezând cărămizile pline de igrasie,
ale Sentimentelor,
clădind Turnul Sorții,
de unde să-mi facă cu mâna,
Crăiasa Iluziilor Morții,
răpită și sechestrată de către Destin,
atunci când plec să mă lupt,
cu Adevărul Absolut,
al Vieții,
ce-mi va sălășlui mereu,
în venele Deșertăciunii,
până ce voi reuși să urc,
treaptă cu treaptă,
a Deșertăciunii,
acestei Existențe,
eliberând-o pe Crăiasa Iluziilor Morții,
pentru totdeauna,
în sicriul ultimului Cuvânt,

pe care-l voi rosti,
Speranței.

17) Mai multe Clipe

Și-au început norii Gândurilor,
să ne calce în tălpile răzvrătite ale Viselor,
Fericirea,
de a învăța,
să murim liberi.

Dincolo de Orizonturi,
măruntaiele Destinului,
sunt țesute alene,
de un Dumnezeu dezinteresat,
de un Destin,
care nu a reușit niciodată,
să-i dăruiască mai multe Clipe,
decât,
Moartea,
Existenței.

18) Niciodată Împreună

Oare știi,
câte flori de Cer,
aș fi irosit,
doar să-ți văd Zâmbetul,
izvorât,
din inimile strămoșilor mei,
care au bătut pentru buchetul,
Sângelui tău,
care ți-a legat,
toate urările Binelui,
de a fi,
într-o Lume,
pe care nici unul dintre noi,
nu și-ar fi dorit-o,
a fi,
Adevăr Absolut.

Și-atunci,
mi-am dorit să mor lângă tine,
dar tu,
nu mai existai demult,
în Lacrima,

pe care ți-am trimis-o,
să te caute,
în țara Inimii mele,
care va bate mereu,
pentru tine,
fiică a unui Orizont,
ce nu-l vom atinge,
Niciodată,
Împreună.

19) Viață și Moarte

Înfige-mi,
Lacrima Viselor tale,
cât mai adânc în Lumina Divină,
a Zorilor,
prin care ți-am privit,
Eternitatea,
Despărțirii,
de un Destin,
care s-a înecat,
mușcându-ne cu veninul unui Dumnezeu,
nemulțumit,
atunci când l-am călcat fără de voie,
pe Gândurile care nu-i dădeau pace,
să rămânem vreodată,
Împreună,
ca Viață și Moarte,
peste,
Adevărul Absolut,
pe care nu l-am înțeles,
în pumnii strânși,
ai Absurdului,
care ne dăruia cu mărinimie,
Deșertăciunea.

20) Împreună

Câți nori să fi mâncat Orizontul,
până să se îngrașe într-atât,
încât să reușească,
rupând cântarele Lumii,
ce ne-a fost dată,
să fim Împreună,
pentru a ne mistui,
întregul Cer al Fericirii,
cu moartea sa,
într-o noapte a Uitării,
în care nici unul dintre noi,
nu știa că poate muri,
atât de demn,
încât să devină,
o Stea,
la care să se închine Zodiile,
Cuvintelor,
pe care le-a dorit Dumnezeu,
atunci când a rostit pentru prima oară,
Iubire?

21)) Carisma Întâmplărilor Întâmplătoare

Înveșmântat în Iluzia Morții,
am ales drumul Conștiinței,
sperând să ajung,
la Lumina Divină,
a casei Dumnezeului care m-a gândit,
ca fiind Cuvinte și Vise,
prăfuite de țărâna Întrebărilor,
ale căror răspunsuri nu existau,
decât în Iubire.

Iată marele Adevăr Absolut,
al Lumii,
pe care atât de puțini o înțeleg,
pentru a-i îndepărta tristețea răvășitoare,
a Existenței sale,
tulburător de fermecătoare,
prin Carisma Întâmplărilor Întâmplătoare,
pe care le putem respira,
în aerul tare și curat,
rece și sincer,
al Morții,
eliberatoare de noi înșine.

22) La Târgurile Religiilor

Valuri de Moarte,
spală speranțele unei Vieți,
pe care nu o doresc,
nici măcar,
frânturile de Clipe,
care au ars mocnit,
la rădăcinile Speranțelor,
pe care nu le mai cumpără nici un Orizont,
al Iluziilor Morții,
la Târgurile Religiilor,
ce atârnă înecate,
la tălpile Timpului,
pe care Dumnezeu,
nu Le-a înțeles,
Niciodată,
atunci când bisericile Lui,
au devenit Ruinele,
scurse în Sângele îngândurat și neliniștit,
al Morții.

23) Peroanele Așteptării

Cerul înflăcărat al Sentimentelor,
ce izbucnesc din vulcanii noroioși ai Cuvintelor,
sărută tălpile reci și ascunse ale Orizontului,
atât de sfioase,
încât roșesc de fiecare dată,
când le dă târcoale Noaptea,
ce-aduce atât de multă pasiune,
în trupurile de ceară ale Cuvintelor,
ce-au devenit iarăși lumânări de Dorințe,
care ne ard calea Viselor,
călăuzindu-ne,
spre noi Iluzii ale Morții,
adâncite într-o înserare,
a Deșertăciunii,
din sângele descompus și debusolat,
al Aminitirii,
în care încă se mai îneacă,
câte o Iubire,
care nu-și va găsi niciodată o altă cale,
în afară,
de Moartea,
care zace inertă,
așezată pe unul din peroanele,

Așteptării,
la care nu va mai trage nici un tren al Fericirii,
vreodată.

24) La porțile grele și reci

Câtâ pasiune să fi pus Dumnezeu,
în fânul cosit de Priviri,
al Întrebărilor,
ce încă-și mai așteaptă Răspunsurile,
care ornează mormintele Zâmbetelor,
prin cimitirele pline de dor,
ale unor Pasiuni,
pe care nici o Iubire,
nu le-a putut înțelege vreodată,
la porțile grele și reci,
ale unor Cuvinte,
înecate-n Simțirile ce-ar fi dorit să vorbească,
Eternității,
dacă n-ar fi fost atât de blamate,
în sufletul unui Timp,
ale cărui Clipe,
nu doreau pentru nimic în Lume,
să devină iarăși,
sclavele unor Amintiri,
ale căror coșuri pline de plumbul Zădărniciei,
nu mai puteau fi cărate pe spinarea,
ochilor pierduți ai Deșertăciunii.

25) Agonizând

De ce nu aruncă Timpul,
cana Destinului,
de toți pereții Deșertăciunii,
acestei Lumi,
ce par invicibili?

Să o spargă într-un infinit de cioburi,
din care să ne clădim,
scara pe care să urcăm,
deasupra propriiilor noastre Morți,
pe care să o sărim,
până dincolo de Eternitatea,
Înțelesului,
unor Ziduri,
în spatele cărora se sfărșesc,
agonizând,
Iluziile Vieții?

26) Sfânta Taină a Căsătoriei cu Moartea

Ramuri de Vise,
înverzesc în copacul Înțelepciunii,
fără să înțeleagă vreodată,
că anotimpul Adevărului Absolut,
a trecut mai demult,
decât toate Vremurile la un loc.

Ziduri de amăgiri,
roiesc deasupra capetelor încornorate,
ale Zilelor,
prinse în mrejele Zădărniciei,
care le obligă să panseze,
tălpile pline de răni ale Destinelor,
ale căror copite,
vor deveni,
propriile lor Clipe,
care le vor duce,
la altarul Bisericii Iluziilor Morții,
unde vor primi Sfânta Taină a Căsătoriei,
cu Viața.

27) Rupte din calendare

Stele gârbovite de Zodii,
pe care nu le-a mai înțeles Nimeni,
rătăcesc prin gunoaiele Uitărilor,
stinse și rupte,
din calendarele Dorurilor,
unor Pasiuni,
ale căror Iubiri,
stau tăcute în negurile Gândurilor,
ca vor să nască noi Cuvinte,
pe mesele pline de frustrări,
ale Timpului,
care le va șterge cu cârpa Vremii,
fiecare Înțeles,
până când vor dispare,
toate firimiturile unei Amintiri,
ce-ar fi reușit să păzească,
cimitirul,
unui Trecut,
al Fericirii,
ce-a devenit acum,
al Nimănui.

28) Va trebui să plec

Eram atât de departe,
de flacăra Existenței,
încât a trebuit să-mi înfrunt Eternitatea,
dăruindu-mă Clipei,
pe care am îndatorat-o cu o naștere,
ce m-a adus pe această Lume,
la fel de gol,
pe cât de pustiu va fi Cuvântul,
la țărmurile căruia,
va trebui să plec,
înfășat în mantia Deșertăciunii,
pe care o voi primi în dar,
de la țărâna pe care am modelat-o,
prin Înțelesurile Suferinței,
ce mi-a fost dată,
drept suflare a Iluziilor Morții,
care mi-au înlesnit Calea,
spre Conștientizarea Morții.

29) Pe podiumul Deșertăciunii

Ne naștem,
 cărămizi fără Ziduri,
îndemnați,
 să le construim întreaga existență,
de Iluziile Vieții,
care vor,
 propria lor casă de desfrâu,
în spatele pereților Deșertăciunii,
pe care nu-i vom putea demola niciodată,
de la cavourile,
 pe care le ducem în spinare,
denumindu-le Destine,
și cărora nu ne putem împotrivi,
chiar de ar fi,
 să demolăm întreg Cimitirul Societății de Consum,
care ne hrănește,
infatuarea,
de a fi primii,
 pe podiumul,
Non-sensului existențial.

30) Hrana Morții

Ne naștem atât de perfecți,
încât nici Lumea nu ne mai vrea la cârma Iluziilor Morții,
știind că altfel nu vom mai reuși să naufragiem,
dincolo de Iubire,
ruginiți și plini de igrasia unor sentimente,
care nici măcar să ne ucidă,
nu reușesc,
pe plaja unei Existențe,
pe care nici un pas,
nu o mai calcă,
fără a merge mai departe,
în sufletul nisipului ei,
de Eternitate,
în care nici o aripă nu se mai poate,
zbura pe sine,
în Ființa din care ne-am suflat,
Sufletul,
pe care nici un Orizont,
nu-l mai vrea,
la masa Deșertăciunii,
din care-și hrănește,
Moartea,
Iubirea noastră.

31) Oricât de mult am bea

Să nu-mi spui,
câte Clipe,
ne-au ucis Ochii,
în ale căror valuri tulburi,
ne-am naufragiat,
Viitorul,
desenat de Viață,
cu compasul ruginit și plin de imperfecțiuni,
al Morții,
din care ne-am tras seva,
Pașilor,
pe care nu-i vom putea înțelege niciodată,
la porțile Săruturilor,
mai reci decât gheața,
Uitării,
ale cărei cuburi,
le vom arunca,
în paharul de cristal,
al Dorințelor,
pe care nu le vom înțelege niciodată,
oricât de mult le-am bea,
fiecare strop,
de Iluzie a Morții,

din noi,
care ne va ninge,
în cele din urmă,
cu Uitare.

32) Pierzându-ne de noi înșine

Ziduri de Zâmbete,
cad peste Ruinele Destinului meu,
ruginite și descărnate,
de Sufletul tău,
pe care l-am îmbrăcat,
odată cu mantaua Iluziilor Vieții mele,
pe Inima care-mi bătea,
ceasul viselor tale,
ce nu știam că întârzie sau grăbește,
când ar fi trebuit,
să evităm masa Morții,
la care eram invitați de onoare,
ai Uitării,
care ne-a îngenuncheat,
în cele din urmă,
Destinul,
pierzându-ne pentru totdeauna,
de noi înșine,
la o ruletă,
al cărei câștig,
era al Nimănui.

33) Promiteau că ne vor arde Moartea

Focuri de amintiri,
de flăcări,
ne ard foile,
Destinelor,
pe care ne scriam cândva,
Iluziile Vieții,
spre a le arunca,
în aerul rece al săruturilor,
pe care le-am rupt,
din foile Orizonturilor,
pe care ne așezam cândva,
Iubirea,
rușinoși că stă pe banca umedă,
a unor Sentimente,
înecate în Lacrimile,
pe care le ascundeam,
în brațele Inimilor,
ce-abia le mai puteau duce,
spre o Eternitate,
care se scurgea în Privirile,
pe care le-am tras la lozurile propriilor Existențe,
ce promiteau că ne vor arde Moartea,
pentru totdeauna,

în cuptorul incandescent al Sufletelor,
ce ne încălzeau,
Urmele pe care nu le-am fi părăsit Niciodată,
ale unei Iubiri,
pline de rătăciri,
care nu se puteau pierde,
decât în Sângele,
propriilor noastre nașteri,
de a fi unul pentru celălalt,
Sens.

34) Iarba Gândurilor

Norii își tipăresc paginile Destinelor,
pe Cerul atât de îmbibat cu Apa Vieții,
încât dă pe dinafară,
aproape toate Amintirile răzvrătite,
în fața Morții.

Doar iarba Gândurilor,
pare că mai crește,
pe câmpurile Iluziilor Morții,
fericită că se va dedica,
 coaselor inerte și ruginite,
ale Timpului neiertător.

35) Se surpă

Zeii falși ai Fericirilor,
născuți în Zodiile Cancerului,
de care s-au îmbolnăvit,
până și stelele căzătoare ale Destinelor,
se surpă,
sfărâmați de cutremurele,
propriilor Dălți de Vise,
care în loc să le sculpteze noi Priviri,
le taie și marmura Existenței,
prin care,
ar fi putut muri,
mândri și nepăsători,
de Iluziile Morții,
care le-au șlefuit undeva-cândva,
Sentimentele pierdute,
ale unor Iubiri,
ce încă par a mai dăinui,
în praful inert al Uitării.

36) Speranțele Icoanelor

Atât de rece și umed,
a devenit,
soclul statuii Ochilor Dumnezeului din noi,
cu lacrimile înghețate,
pe dălțile de cremene ale Speranțelor,
unor Icoane ale Iubirii,
ce nu mai scânteiază,
la atingerea granitului unor Promisiuni,
oricât de mult,
ar sfărâma Dorințele Neîmplinite,
ale Destinului,
pietrele sufletelor noastre,
ce-au ajuns să fie vândute,
ca Pietre Prețioase,
în vitrina indiferentă a Privirilor Morții,
pe care le va cumpăra cineva,
doar ca să arate bine,
în publicul,
ticsit de aglomerație,
al Iluziilor Vieții.

37) Portul Adevărului Absolut

Pinteni umiliți,
de pielea tăbăcită de durere,
a Iluziilor Morții,
care nu se dau învinse,
chiar dacă nisipul Clepsidrelor,
arde încins de Soarele Deșertăciunii,
care fierbe plin de blesteme și Păcate Originare,
în Sângele metisat al Absurdului cu Viața,
din Pașii pe care-i vom călca,
în picioarele mototolite ale Norilor,
atât de plini de Apa Vieții,
încât,
au născut oceanele de Lacrimi,
pe care să navigheze în derivă,
corăbiile Destinelor,
ce nu-și vor afla portul Adevărului Absolut,
niciodată,
cât Lumea va fi,
o umilă fantasmă a unui Timp,
ce n-a învățat nici acum,
matematica Existenței,
Morții.

38) Dumnezeul Iubirii care ne-a întâlnit

Recife de Vise,
împletesc lâna Absurdului,
pentru hainele de mirean,
ale Dumnezeului Iubirii,
care ne-a întâlnit,
la marginea străzii unui Destin,
în brațele căruia am căzut,
lovindu-ne atât de tare unul de celălalt,
încât am rămas mutilați pe viață,
de către Durere,
să rămânem,
împreună,
spălând fața înlăcrimată a Despărțirii,
care nu ne mai lăsa să plecăm,
din paradisul ei trupesc,
pe care nici o Promisiune,
nu o mai clintea din locul,
Cimitirului de Amintiri,
pe care-l respirăm zilnic,
în care-și imortaliza Viața de Apoi,
a Fericirii noastre,
strivindu-ne sufletele,
cu Neputința de mai fi vreodată,

alături.

39) Cupa Fericirii

Zori fără de Zile,
Orizonturi orfane de Cer,
labirinturi de morminte,
ale Viselor,
ne împânzesc Iluziile Morții,
cu dorul fermecat,
al unei Iubiri,
pe care doar Moartea,
va reuși să o înțeleagă,
vreodată,
în palatul de cleștar al Vieții de Apoi,
unde ne vor înflori Speranțele,
de a fi împreună,
alături de Dumnezeul,
împlinirii,
cupei Fericirii noastre.

40) Povara morții de noi înșine

Rătăcit printre pașii de cer,
ai Privirilor tale,
mă înec cu Orizontul,
dispus să-mi hrănească Iluziile Morții,
care nu mă mai lasă,
să-ți respir Inima atât de bătută,
de drumurile care ne-au despărțit Eternitatea,
încât am rămas și acum,
în aceiași Clipă,
pe care nici o Icoană,
agățată de propriile noastre Destine,
nu a reușit să o rupă,
oricât de mult am rugat-o,
să ne elibereze de povara,
Morții de noi înșine.

41) Săruturi orfane

Și era atât de multă Iarnă,
închisă în Clipa Nemuririi noastre,
încât ne-au înghețat,
până și Dinții Inimilor,
cu care ne mușcam,
fără să dăm drumul,
sânilor plini de Promisiuni,
din Norii marilor noastre Iubiri,
însetați de Eternitatea,
ce a murit,
sfârșită de laptele Adevărului Absolut,
șters de Ploile unor Speranțe,
care secase de tot,
în Moartea din noi,
inundându-ne cu ifosele ei,
de Regăsire a Sfârșitului,
ce încă mai înota,
prin Săruturile noastre,
orfane,
de Orizonturile Ochilor vrăjiți,
ce par a ne fi părăsit,
pentru totdeauna,
loviți de gardurile Fericirii,

pe care nu au reușit,
să le treacă,
în Sângele Destinelor,
care ne-au înveșmântat,
tot ce puteam fi Iubirea,
Regretelor,
pe care n-am fi dorit-o,
Niciodată,
la mormintele Amintirilor,
pe care oricum le părăseam,
în Cimitirile adreselor pe care le-am uitat,
fiindcă acolo,
mai demult decât Vremea,
nu mai locuiește,
Nimeni.

42) Lipsă de Adevăr

Pașii lacrimilor înghețate,
pe tarabele Timpului,
calcă Clipele Viitorului,
în picioarele nespălate de Minciuni,
ale unor Iubiri,
pe care nici o Eternitate,
nu pare să le înțeleagă,
Sentimentele atât de devotate,
Deșertăciunii,
care a plătit Clipe grele de așteptări,
Absurdului,
ale cărui Crematoriu de Vise,
pare a nu duce niciodată lipsă,
de Adevăr.

43) Identitatea Absurdului

Bicele Destinelor,
lovesc Cimitirele Iubirilor,
cărate,
în spatele gârbovit,
de Fericiri secate și distruse,
de Visele Deșertăciunii,
ale căror vene de Întrebări,
încearcă să treacă,
 de noroaiele Iluziilor Morții,
peste care,
nu a reușit să traverseze până acum,
nici un Adevăr,
fără a fi înțeles,
 de către Destinul,
ce pare a trăi veșnic,
numai în Absurdul,
declarat a fi Moarte,
chiar dacă identitatea lui,
 este cu totul alta.

44) Destinul de a ne regăsi vreodată

Cât de mult,
mi-aș fi dorit,
să fi devenit,
Clepsidra,
Ochilor tăi,
în Sângele Viselor căreia,
să-mi scurg,
fiecare frântură de suflare,
care să nu se spargă,
niciodată,
la tălpile Deșertăciunii,
pe care nici Moartea,
nu a reușit,
să o răscumpere vreodată,
din întregul Iluziilor Vieții,
pe care le consideram,
a fi Paradisul,
unei Eternități,
neștiind că-și cheltuise toate Clipele,
pe Cimitirul,
unde Așteptarea își înmormântase,
Destinul,
de a ne regăsi vreodată,

împreună.

45) Preț scăzut

Urme pline,
de Lacrimile Orizonturilor,
ce nu pot învăța nici acum,
să apună vreodată,
în Sângele,
care se scurge din venele Clipei,
Eternității,
din Privirile noastre,
tăiate de Soarele atâtor Vise,
încât am devenit,
carne de Timp,
pusă la cântar,
de un Destin,
care nici măcar să ne vândă scump,
Fericirea,
nu mai știa,
fiindcă prețul îi scăzuse,
într-atât de mult,
încât,
nici o Promisiune,
oricât de săracă ar fi devenit,
nu mai vroia să o cumpere,
vreodată,

indiferent cât de ieftină ar fi fost.

46) Catafalcul Iubirii

Câte tocuri ale Intrigilor,
să fi inventat frustrarea,
Cuvântului Primordial,
încât a început să danseze,
pe muzica Păcatului Originar,
aria Deșertăciunii,
din noi înșine,
atunci când te-am invitat iubită Viață,
pe scena Existenței,
atât de tocită și putrezită,
încât se rupea,
de greutatea pașilor noștri,
prinși în capcanele menghinelor Iluziilor,
care se desfătau indiferente,
la catafalcul Iubirii,
ale cărei Clipe,
par a nu ști nici acum,
cât de mult ne-am chinuit să le creștem,
la căpătâiul,
Adevărului unei Fericiri,
pe care n-am vrut să o înșelăm niciodată,
cu minciunile Existenței Absurdului,
care ne-a născut,
Nimicnicia,

de a dansa,
cu propria,
Moarte.

47) Întreaga Divinitate din noi

Cascade din Sângele Dorințelor,
scurse din Norii Viitorului,
cad în torente,
asurzind Orizonturile,
Morții,
unui Trecut,
pe care nici o Istorie,
nu ar vrea să-l mai cumpere,
la un preț atât de piperat,
al Destinului,
care se întrece cu Dumnezeu,
la Loteria,
unde câștigă de fiecare dată Absurdul,
chiar dacă,
zarurile sunt verificate de fiecare Eternitate,
de câteva ori pe spatele unei Zile,
tatuate cu însemnele unul Blestem atât de puternic,
încât nici măcar Păcatul Originar,
nu-l mai poate alunga,
din brațele Iubirii,
pe picioarele căreia se sprijină,
întreaga Divinitate din noi.

48) Cât mai multe Compromisuri

Nici o licărire de Vis,
părea să nu mai acopere,
fața Lui Dumenzeu,
după ce a nins cu Suferințe,
peste Respirațiile văzute și nevăzute,
ale Sufletelor,
troienite de Iluziile Morții,
în statui cât mai plăcute Morții,
unica care mai are,
Clipe îndeajuns să cumpere,
Destinul sărăcit și pribeag,
vândut în sclavie,
de o Iubire,
care nu i-a înțeles niciodată,
toanele Iluziilor Vieții sale,
încercând să obțină,
cât mai multe Compromisuri,
din pașii nehotărâți,
ai Întâmplării,
care l-a acompaniat,
întreaga lui,
Existență.

49) Pe care am părăsit-o

Știai cât de multe stele,
pot muri,
pentru respirația Dumnezeului,
care ne-a zămislit Mântuirea,
de a fi?,
parte din trupul descărnat al Iubirii,
pe care am părăsit-o,
la colțul străzii unor Neînțelesuri,
ce-ar fi ars fericite,
pentru o unică rază de Lumină Divină,
izvorâtă,
dintr-o singură Viață,
a unei Stele,
pe care n-o vom mai întâni-o niciodată,
în întunecimea Morții,
din săruturile țărânii care dospește,
în Cuvintele Privirilor noastre,
ce au devenit oale de lut,
din care nimeni nu va mai reuși vreodată,
să mai bea Apa Vie,
care ne-a născut,
Patima Existenței,
unui Destin,

al Nimănui.

50) O sfidare a propriului Timp

Încotro au învățat să moară Stelele?

Mai încolo sau mai încoace de noi?

Dar Cerul lipsit de Frontierele Compromisurilor?,
mai înainte sau mai apoi de Iluziile Morții?

Cât orizont mai trebuie să naștem?,
pentru a înțelege,
că nu-l vom putea cuprinde niciodată,
în brațele Morții din noi,
care ne așteaptă înfometată,
pentru a se hrăni,
cu fiecare Cuvânt,
pe care l-am făurit,
la forja Conștiinței?

Și astfel am rămas o sfidare a propriului Timp,
care ne toarce Clipele pe fusurile orare,
ale Deșertăciunii.

51) Vândută cât mai ieftin

Zilele Stelelor,
cad în noroiul Viciilor dorinței,
de a-l cunoaște pe Dumnezeul,
Iubirii,
care se dovedește,
în cele din urmă,
că nu a iubit niciodată,
Ființa,
a cărei Iluzii ale Morții,
o mențin într-o veșnică Agonie,
pentru a fi vândută cât mai ieftin,
Morții.

52) Fericiri nomade

Osiile roților de Vise,
strivesc nonșalant Clipele Nemărginirii,
pentru a le felia,
spre a fi servite de Viață,
unei Morți atât de înfometate,
încât a început să-și devoreze propriile Cimitire,
din sângele,
Speranțelor noastre,
dând naștere Fericirilor nomade,
care au ajuns să lustruiască,
Orizonturile care par a nu se mai opri vreodată,
din goana nebună,
a Deșertăciunilor unei Lumi,
pierdută în Bordelul Timpului,
încă de la naștere,
pentru a se prostitua,
cu Moartea.

53) Speranțe epileptice

Norii s-au transformat în armele de foc,
ale războiului ceresc al Existenței,
ce pare a fi început,
pe ridurile Eternității,
unui Timp,
care-și vinde la taraba Amintirii,
ultimele Clipe care i-au mai rămas,
de sămânță,
Viitorului,
ce nu mai știe,
ce va pune pe masa goală a Trecutului,
curpins de spaimele unei Istorii spasmodice,
ale cărei Speranțe epileptice,
abia mai reușesc să discearnă,
Iluziile Morții de Viață.

54) O denumesc a fi Dumnezeu

Acele Iluziilor Vieții,
croșetează Lumea,
cu lâna descompusă și mucegăită,
a Timpului,
plină de Clipele,
prăfuite ale unor Stele,
ce au murit mai demult,
de a fi Ființa,
în străfundurile Existenței,
unei Conștiințe,
pe care unele Sentimente,
o denumesc,
a fi Dumnezeu.

55) Apa Vieții de Apoi

Poveri de Speranțe deșarte,
cărate pe spinările Iluziilor Vieții,
cad grele și apăsătoare,
pe ochii stinși ai Viitorului,
ce-ar vrea să-și deslușească Fericirea,
pe care a pierdut-o,
la porțile Cimitirului Iubirii,
administrat cu sfințenie,
de un Dumnezeu,
atât de lacom,
încât nu ar mai plăti,
nici măcar o amărâtă de Clipă în plus,
unei Priviri care se pierde în nesfârșirea,
Cerului unui Suflet,
mai adânc,
decât toate Fântânile Suferinței,
acestei Lumi,
din care se adapă Moartea,
cu Apa Vieții de Apoi.

56) Noi Destine eșuate

Valuri de Singurătate,
sparg Țărmurile Iluziilor Vieții,
la ruleta unui Destin,
al Nimănui,
aducând pe plajele schimburilor valutare,
ale Vieții și Morții,
noi Destine eșuate,
ce au fost prinse,
în vârtejurile uraganelor bancare,
atât de nemiloase cu velele Fericirii,
care s-au scufundat,
în adâncurile unei Uitări,
unde nici măcar Amintirile,
nu mai acces.

57) Au început să se destrame

Zăpezi înlăcrimate de Amintiri,
se topesc pe streașinele unor Speranțe,
atât de ruginite,
încât au început să se destrame,
căzând tăcute și inerte,
în noriul rece și impersonal,
al unei Clipe,
din care nu-și va mai clădi,
Nimeni,
Niciodată,
palatul de cleștar,
al propriei Eternități.

58) Nu se mai pot privi în ochi

Cioburile Oglinzilor Paralele,
prelinse din Lacrimile Sângelui fierbinte al Iubirii,
nici nu se mai pot privi în ochi unele pe altele,
atât de deformate și distorsionate,
le sunt imaginile Sentimentelor,
ce par a fi călcate,
în picioarele plumbuite,
ale Lumii,
care nu a înțeles niciodată,
murii reci și impersonali ai bisericilor,
care și azi ne făuresc cu migală,
ochelarii de cal,
ai Iluziilor Vieții,
prin care Dumnezeu ne-a hărăzit,
să ne vedem,
eternitatea Clipei,
din sânul Morții,
care ne-a hrănit întreaga Existență,
cu Eternitatea ei.

59) Universul Sclavilor

Toate Razele Gândurilor,
și-au regretat Stelele Destinelor,
atunci când au devenit,
Conștiințele Întunericului,
din Iluziile Vieții,
roase la manșetele Suspiciunilor,
mereu închise la nasturii Libertății,
care ne ucide,
Nemuririle,
legându-le cu Blestemele,
unor Păcate atât de Originare,
încât nici Universul Sclavilor,
înecați în Sângele Viitorului,
nu mai vrea să ne vândă,
alte Cimitire de Fericiri,
la preț redus,
Morții.

60) Care ne mușcă Viitorul

Șaua Regretelor,
aruncată pe spatele,
Iluziilor Vieții,
se numește,
Destin.

Șarpele veninos al Întrebărilor,
care ne mușcă Viitorul,
ucigându-ne tot ce înseamnă Simțire,
a unei Iubiri,
ce nu va mai răspunde niciodată,
Morții,
va deveni de îndată,
Viață Eternă de Apoi.

61) De dinainte de nașterea Morții

Ploua cu Vise,
pe zăpada imaculată a Sufletului tău,
fără ca să poată fi străbătută până acum,
de șenilele plumbului greu al Fericirii,
vândută la preț de speculă,
unor Urme șterse de Dorul Cuvintelor,
bătătorite de Inimile,
atât de sărace,
încât nici un Cimitir al Iubirilor care se respectă,
nu mai dorea să le primească,
la masa Amintirii,
unde încă se mai împart,
darurile unui Trecut,
al cărui Parastas,
a devenit,
statuia Nemuririi,
Iluziilor Vieții,
pe care le-am părăsit,
atunci când am încercat,
să redevenim,
noi cei dinainte de Nașterea,
Morții.

62) Negura Orbirii

Lasă-mi Moartea,
să-mi adape Viața,
cu Apa Vieții,
Iluziilor de Apoi,
pentru a deveni cascada Conștientizării,
uitate de Dumnezeu,
în râpa adâncă a Destinului,
unei Lumi,
pe care nici o gheară a Deșertăciunii,
nu o poate sugruma,
fără nașterea,
Sângelui unei Cunoașteri,
atât de credincioase,
încât nu există nici un Ocean al Patimilor,
pe care Suferința să nu fi avut o cruce,
a Nimicniciei,
vândute de Otrava Iubirii,
unui Crist al Dezolării,
care și-a construit atât de multe biserici,
încât nici Crimele Istoriilor nu mai reușeau,
să se roage la toate,
Canioanele Absurdului,
unor Întrebări eșuate ale Regăsirilor,

care mai putrezesc și azi,
pe țărmurile ochilor tăi,
pierduți în negura,
Orbirii.

63) Iluzia Morții

Seva Întâlnirii Lui Dumnezeu,
cu Lumea,
se numește Religia Morții,
pe care nici o Viață de Apoi,
nu va reuși vreodată,
să o stăvilească,
la cascada Mântuirii,
fără ca să cadă în vârtejurile ei,
Adevărul Absolut,
pe care să-l ridice mai curat decât Eternitatea,
Fericirea și Speranța,
din plasele întinse de Iluzia Morții,
care ne-a fost dată,
drept Viață,
pe care să o strigăm,
fiecărei Clipe a Nemuririi,
pe care vrem să o înhămăm,
la carul de plumb,
al Deșertăciunii unor Ambiții,
ce vor să scrie noi texte biblice,
ale unui Viitor,
pe care l-au alungat,
până și Istoriile,

Sângelui care ne desfată Genele,
Dorințelor.

64) Sângele fierbinte al Privirilor

Urme de Coarne însângerate,
stropesc Căile Destinelor,
unor Zăpezi ale Iubirilor,
care se topesc pe prispele Ochilor,
ale căror diabet existențial,
nu îi lasă sub nici o formă,
să redevină dulci,
în Incendiile Apusurilor,
unor Orizonturi,
ale căror Pălmi,
bătătorite de Promisiuni,
ne sunt date peste obrazul Iluziilor Vieții,
încât ne pierdem,
prinși în săruturile pătimașe ale Morții,
care ne-a dăruit pentru Eternitate,
Clipa Iubirii,
în care să ne ascundem,
Cimitirele de Întrebări,
care ne-ar fi ucis,
Sângele fierbinte al Privirilor,
în care înotam,
sorbindu-i întreaga Nemurire.

65) Înțelesurile Morții

Muncile pătimașe ale Pălmilor,
trase de Privirile Bisericilor,
care ne rup drumurile Destinelor,
crucificându-le Onoarea,
de a fi patimile îndurate,
de Mântuitorul Ban,
a cărui monedă trebuie neapărat să învingă,
absolut orice Adevăr,
care ar putea să înfrunte,
Sensul Existenței,
spălat de Moarte,
în Cimitirele lustruite ale Dorințelor,
pe care am spera să le urmăm,
până la capătul unei Lumi,
ce pare a nu ne fi dăruită,
sub nici o formă nouă,
de către un Dumnezeu care nu ne-a înțeles,
pe care nu l-am înțeles,
în nici unul dintre înțelesurile,
Morții.

66) De data aceasta

Oricât ai mai scormoni cu unghiile,
Iluziilor Vieții,
Clipa care nu se va lăsa niciodată spartă,
de zgârieturile Speranțelor tale,
în pragul Cimitirului de Amintiri,
pe care vei dori să-l reînvii,
la poarta Surâsului meu,
înghețat în Moartea,
care-ți va dărui Infinitul Iubirii,
pe care ți-o voi purta mereu,
într-o Lume de Apoi,
fără telefoane de Dor,
ale căror Clipe eterne erau prea scumpe,
oricum,
sau Întrebări ale căror răspunsuri,
ar trebui,
să se topească,
în Sângele binecuvântat al Îmbrățișării unui Sărut,
pe care Zorii,
ți-l vor pierde,
de data aceasta,
în Lumina Divină,
a Viselor.

67) Devin unica măsură

Norii Iubirii,
răpuși de Ploile Destinelor,
care ne umezesc pașii Clipelor,
cad peste frunțile pline de Cimitire,
ale Gardurilor,
care ne-au Despărțit,
spălându-le Mântuirea dată de Bisericile Viselor,
care ne-ar fi dezlegat de Iluziile Vieții,
dându-ne odată pentru totdeauna,
binecuvântarea,
scrisă pe ridurile Adevărului Absolut,
unde Iluziile Morții,
devin unica măsură,
a Fericirii,
care se mai scurge,
rece și impersonală,
peste Biserica Privirii tale.

68) Cerul Adevărului Absolut

Vulcanii Gândurilor,
erup,
aprinzând Cerul Adevărului Absolut,
căruia îi rupe coloana vertebrală,
arzându-ne mocnit,
Timpul,
pe lacul paralizat,
și incendiat,
de sudoarea Cunoașterii,
unde încă mai înoată Visul,
Unui Dumnezeu,
care nici nu mai știe,
dacă-I mai aparține Creația,
sau nu,
după ce aceasta,
s-a strecurat,
în Sângele Apusului unei Apocalipse,
a Deșertăciunii,
din religiile unei Lumi,
care nu mai știe,
încotro s-o mai apuce,
cu Istoriile ei pline de vânătăi amare,
vândute pe nimic,

Destinului.

69) Frânghia Viselor

Scrumul florilor de gheață a Cuvintelor,
încă-și mai amintește de cenușa unor Zâmbete,
ale Fericirii,
pe buzele rujate cu iz sentimental,
unde Virgulele,
spuneau mai mult,
decât toate Promisiunile Viermilor de Mătase,
ai Cunoașterii,
din care ne-am împletit Frânghia Viselor,
crezând că ne va ajuta,
la înălțarea velelor Luminii Divine din noi,
pe catargele Destinului,
neștiind că vom ajunge,
în zorii plini de stele care și-au pierdut soarta,
în Noaptea unei Uitări,
să ne spânzurăm întregul Trecut,
cu ea.

70) Reclame care ne însănătoșesc

Lame de oțel virtual,
taie carnea Privirilor,
pentru a fi depozitată de Iluziile Morții,
pe buzele înghețate ale unor Cuvinte,
care n-au mai rostit o frază reală,
de dinainte de a fi Lumea,
desfrâului de a exista,
în noroiul adânc și rece,
al Intereselor meschine,
vândute ca reclame care ne însănătoșesc,
Moartea din noi.

71) O Zi fără de nume

Cimitire de Vise,
lăcrimează pe fața Iluziilor Morții,
care ne dădeau putere,
să înțelegem prețul Fericirii,
ascunse în scorburile Inimilor,
ce-și bat fără pic de milă,
Timpul,
care le-a dat Sângele Conștiinței,
unei Amăgiri,
ce-ar fi dorit să poată iubi,
pe valurile căreia,
încă înotam,
încercând să cuprindem Orizontul unei Patimi,
pe care nici Cerul Privirilor nu a mai dorit-o,
fiindcă ne cerea să devenim,
ceea ce nici Clepsidra Viselor nu reușea,
și anume,
Eternitate,
știind că într-o zi ne vom sparge,
sticla Iluziilor Vieții,
din acvariul Vorbelor Goale,
care ne dădeau putere,
pentru a se scurge tot nisipul Clipelor din noi,

devenind un țărm oarecare,
dintr-o Zi fără de nume.

72) Ultima flacără

Limbi de foc,
ard Cuvintele,
încremenite-n crematoriile,
Viselor deșarte,
aprinzând Apusurile Viitorului,
care nu pare,
a fi cunoscut zorii Luminii Divine,
niciodată.

Stele ruginite de Iubiri,
pe care nu le-a mai aprins Nimeni,
apăsând pe comutatorul Speranței,
de dinainte de a fi Vremea,
unui Dumnezeu,
al Predestinării Hazardului,
în care mai fierbe și acum,
oala Iubirii,
atât de plină de Vise,
încât dă pe dinafară,
stingând până și ultima flacără,
a unei Amintiri,
ce părea că încă mai încălzea,
Universul Iluziilor Morții.

73) Mai înainte de toate

Și-am îmbrăcat,
hainele ponosite ale Stelelor,
unui Destin,
care-mi cuvânta Fericirea,
la amvonul unei Iubiri neînțelese,
de Cerul Păcatului Originar,
care m-a născut,
a fi Conștiință,
întrupată în mocirla unor trăiri,
pe care doar olarul,
care mi-a învârtit norocul,
pe roata Timpului,
știe de ce,
sunt obligat să-mi îndur,
toate Iluziile Morții,
care sper să mă elibereze,
mai înainte de toate,
de mine,
însumi.

74) Ne-am înecat nașterile

Dincolo de mine,
nimeni nu mai poate să-mi calce Zorii,
pe care ți i-am dăruit,
în buchetele de Zâmbete,
stropite de tine din belșug,
cu Iluziile Morții,
într-atât de mult,
încât până și Sângele Viselor,
a început să se scurgă,
la picioarele Sentimentelor,
spălându-le noroiul,
prin care au călcat,
Respirațiile,
Trecutului,
pe care l-am înhămat la carul,
propriei noastre Vieți,
fără să știm vreodată,
că a devenit Viitorul,
unui Dumnezeu,
pe care nu l-a înțeles niciodată,
Destinul,
în care ne-am înecat,
nașterile.

75) Prin venele Altarului

Țărmuri de Vise încâlcite,
de norii Timpului,
care croșetează dantela unui Destin,
împins la sinucidere,
pentru a fi dăruit Lumii,
ca să-l țină ca ornament,
în Bisericile Cuvintelor,
înțesate de Iluziile Morții,
care văd de fiecare dată,
când vin la slujbele propriilor morminte din Suflete,
Icoanele Fericirii plângând,
îndeajuns,
încât lacrimile neputinței lor,
să fie șterse,
cu cârpa aspră a Societății de Consumat Vieții,
care le schimonosește chipul,
de Sfințenie pustiită,
năclăindu-l,
cu lipsa de respect,
față de Sacralitatea,
Sângelui care mai curge,
prin venele Altarului,
propriei noastre Conștiințe.

76) Bisericile Iubirilor Neîmplinite

Eternitatea Cerului,
sparge valurile Adreselor deșarte,
cărora le lipsesc,
până și străzile Vieții,
sau numerele zilelor de naștere,
primite de la Numerologia Destinului,
gol și sărac,
în Cuvinte înălțătoare de Conștiințe,
născute de Timp,
în brațele Cimitirelor,
spre a fi dăruite,
Misterului Charismatic al unei Religii,
pe care nici o Moștenire care se dorește sacră,
nu mai vrea să o găzduiască,
între murii reci și nepăsători,
ai unor Biserici ale Iubirilor Neîmplinite,
care ne ruinează mereu,
Fericirea,
sub privirile nepăsătoare ale unui Dumnezeu,
al Deșertăciunii,
care a creat Lumea Iluziilor Morții,
după chipul și asemănarea Sa.

77) Propovăduitori

Hoții de Conștiințe rebele,
din Altarele Credințelor Sacre,
Propovăduitori,
care ne îngenunchează Visele Lumii,
neștiind,
că se vor lovi,
de pragurile înălțătoare ale Cimitirelor,
atât de tare,
încât lespezile de granit,
ale cavourilor propriilor Cuvinte,
se vor sfărâma,
le picioarele nespălate ale Trecutului,
pătate cu cele mai macabre Istorii,
ce le vor putrezi Ființele,
aruncate în derizoriul unei Uitări,
care le va măcina,
pentru eternitate,
până și Destinele stelelor,
sub care li s-au născut,
Nonsensurile propriilor Existențe.

78) Născută pe neașteptate

Regretele Fumului prăpăstios al Credinței,
sunt duse spre cardinalele Tăcerii,
unde Îngerii Conștiințelor,
înțeleg câtă risipă de Iubire,
s-a ars fără sens,
la focul Creației greșite,
a Iubirii,
născută pe neașteptate,
de Iluziile Morții,
care ne macină Timpul,
lovind-l cu propriile Clipe,
obligate să nu ne mai treacă,
prin fața nespălată de crime a Lumii,
fiindcă ar aduce ghinion,
Cimitirelor de Patimi,
care încă mai sălășluiesc,
în Sângele murdar,
al Speranțelor alcoolice,
din crâșmele fără sens ale Stelelor,
care le mai cresc,
gradele beției,
de Cuvinte născute,
pentru a ține de umeri

Destinul beat,
al Fericirii Nimănui.

79) Deșertăciunea tuturor Deșertăciunilor

Ruguri de Stele,
care n-au avut niciodată,
predestinarea unui Suflet,
ard pline de răceală,
coastele schiloade ale Galaxiei de Suferințe,
ale unui Dumnezeu,
ce nu și-a putut imagina că va înbătrâni,
pe murii reci ai bisericilor de cioburi,
din oglinzile paralele ale Conștiințelor,
care nu mai descoperă nimic,
în Privirile Iluziilor Morții,
care li se intersectează cu Eternitatea,
născând Cuvântul rece și fără sens,
al Creației,
supusă caznelor,
rostite de Bisericile Adevărurilor Mincinoase,
ale Facerii unor Lumi,
a Deșertăciunii tuturor,
Deșertăciunilor Iluziilor Vieții,
care a devenit,
Viața noastră.

80) Moartea din Viața Eternă de Apoi

Crengi,
tăiate din arborele Adevărului Absolut,
ne împodobesc Privirile Iluziilor Morții,
pe soclul caruselului cu nume de Viață,
care ne învârte Existența,
până când cădem amețiți,
de atâta sudoare a Creației,
bântuită de Fericire,
prin cavourile Libertății,
pe care o credeam mai vie,
decât toate Cimitirele de Cuvinte,
înmormântate cu fast,
în Credința de a fi Conștiințe,
ale Binelui religios,
predispus oricând să ne predice,
Moartea,
din Viața Eternă de Apoi.

81) Existența Senilă a Creației

Iluziile Morții,
sunt tot ce ne-a mai rămas,
din Adevărul Absolut al Creației,
fărâmițat de către Destinul,
unui Dumnezeu corupt și plin de ifose,
care a crezut,
că Lumea trebuie să moară,
pentru a renaște,
în Conștiințele apusului,
din Sângele precurviei,
unei Deșertăciuni,
ce încă mai construiește Biserici de Cuvinte,
în numele unei Religii,
izgonită din toate bordelurile Cunoașterii,
fiindcă se vindea pe nimic,
oricărei Crime,
pe care Existența Senilă a Creației,
ar fi comis-o,
născându-ne Lumea.

82) Priviri dulci

Lasă-mi Mânia Eternității,
să se lepede de Existența,
Iluziilor Morții,
și ai să vezi câte Cimitire ale Conștiințelor,
vor trece de partea,
Adevărului Absolut al Minciunii,
pe care cofetarii Privirilor dulci,
le vor împărți,
Uitării,
care ne-a ucis dintotdeauna,
Clipa,
pe care am pierdut-o,
în trenul Despărțirii,
al cărui gară de Vânt,
s-a răsfirat,
printre degetele pustii,
ale Sufletului nostru.

83) Deșert de Sentimente

Lăsând la o parte,
Apa Iluziilor Vieții,
în care ne-am scăldat Destinul,
aș fi dorit să ne regăsim,
în Orizontul viu,
al Pașilor Iubirii,
care,
chiar dacă au încărunțit,
la marginea Deșertului de Sentimente,
pe care am fi dorit vreodată să-l traversăm,
împreună,
nici o luptă,
dintre Cerul Speranțelor,
și Orizontul Iluziilor Morții,
nu s-ar fi terminat cu vreun câștigător,
al Fericirii.

84) În catedrala Cimitirului Iubirii noastre

Să-mi spui Moarte,
încotro mi te-a lăsat Viața,
de ai devenit mesagerul Sufletului,
pustiit de valurile Iluziilor,
pe care nici un ocean al Eternității,
din Furtuna Fulgerelor Existenței,
nu l-ar fi creat,
dacă n-ar fi fost,
Durerea,
pe care ți-a făurit-o Sângele,
din Apusul Despărțirii,
de noi înșine,
legați de Orizontul Cuvântului,
care ne-a născut,
verigheta Nefericirii,
cu care ne-am cununat,
Destinul,
în Catedrala Cimitirului Iubirii noastre.

85) Destinul Iluziilor Morții

Zâne de Întrebări,
se unduiesc pe lacul încremenit al Conștiinței,
rupând Lozuri de Valuri,
în speranța că vor câștiga vreodată,
Fericirea.

Țărmuri lăuntrice de Sentimente,
rup zăgazurile Infidelităților,
înecându-se în Sângele amar al unor Cuvinte,
prin care evadează Despărțirea,
de Străinul din noi,
născându-ne o Lume,
unde nici unul,
nu vom mai avea Destinul,
Iluziilor Morții,
ce au născut Eternitatea Clipei,
scormonită de Dumnezeu,
pe stâncile Creației sale.

86) Obsesii

Refrene obosite,
de Nașterile Absurdului,
în Iluziile Vieții,
dătătoare de Libertatea,
înghețată a Sângelui,
pe care doar Privirile încarcerate,
ale Obsesiei,
mai știu,
cum să le țină,
în Pivnițele Simțămintelor,
puse la congelat,
pentru anotimpurile glaciare,
ale Iubirii,
dintre Patimile și Speranțele Viselor,
care fierb în oala de foc,
a unor Apusuri,
care nu ne-au întâlnit niciodată,
Iluziile Morții.

87) Dator Eternității

Oare cât știu să alerg,
printre stelele Eternității,
Urmelor,
din care se hrănesc,
Iluziile Morții,
din mine?,
fără să rămân dator,
Eternității,
a cărui Cuvânt,
ce i-a dat naștere,
nu a vrut nici în ruptul capului,
să-și învețe Moartea,
să poată muri,
înecată în Sângele,
propriului său,
Destin.

88) Noi Martiri

Zorii de mai demult,
se scurg printre Ridurile încărunțite ale Iubirii,
dintre Absurdul și Deșertăciunea,
propriului nostru Destin,
jucat la zarurile Existenței,
de un Dumnezeu inconștient,
până și cu propriul Sine,
desfătat în Bordelurile de Conștiințe,
ale Iadului,
care arde mocnit în noi,
alimentând Interesele,
atâtor Religii,
ale pretinselor Iubiri,
unele mai costelive decât altele,
cu propriile lor inchiziții ideatice,
care se îneacă,
în lacrimile Cuvântului Facerii,
de noi Martiri.

89) Un Apus indiferent

Lanțuri de Sentimente,
leagă docurile Întrebărilor,
de Cuvintele obosite și ruginite,
ale catargelor,
ce-abia se mai țin,
sub pleoapele Orizonturilor unor Gânduri,
pierdute în izvoarele secate ale Zilei,
ce-abia așteaptă încă un catafalc de Vise,
pe care să-l dăruiască Cimitirului de Iubiri,
răpuse de Rătăcirile,
care și-au pierdut Eternitățile Clipelor,
în mormanele de Amintiri,
aruncate la groapa de Gunoi a Uitării,
însângerate,
de un Apus indiferent.

90) Interesat doar de Iluziile Morții

Câtă Singurătate poate muri,
într-un Cimitir al Fericirii?,
unde să ne îngropăm Temerile de Absurd,
și Intrigile din Zilele,
 deocheate de Destin,
pentru a ne insulta,
cu inerția și banalitatea lor,
de Plumb,
care ne topește venele Iluziilor Vieții,
până când sângele fierbinte al Speranțelor,
țâșnește vulcanic,
spre mansardele Privirilor,
 care încă se mai caută,
în Apocalipsa Conștiinței,
care a ajuns să nu mai pretindă Nimic,
de la un Dumnezeu interesat,
doar de Iluziile Morții,
pe care ni le-a hărăzit,
spre a ne elibera,
de noi înșine.

91) Ochi Desfrânați

Reclame de Sfinți părăsiți,
zac nerăsfoite de către Zile,
prin birourile existențiale,
ale Iluziilor Morții,
unde mucegaiul Viciilor,
înflorește odată cu Ochii Desfrânați,
ai Destinului,
mereu în căutare,
de senzațiile tari,
ale Patimilor obscure,
care au încărunțit de când,
nici o Greșeală nu le-a mai găsit,
în paturile moi ale Clipelor,
părăsite de Șanse.

92) Fumuri

Fumuri de Atitudini, Gânduri sau Idei,
despletite și îngrozite,
de Existența zbuciumată,
a Ridurilor Libertății,
ascunse în cavernele Iluziilor Vieții,
se ridică amorfe,
spre prăpăstiile lunecoase,
și pline de mucegai,
ale Destinelor,
care cad înjunghiate,
de un Dumnezeu atât de milostiv,
încât nu găsește,
nici o altă scăpare,
pentru a le înlocui,
decât Iluziile Morții,
care zac mereu inerte,
prin Cimitirele reci ale Conștiințelor,
născute pentru a fi pătate,
cu Păcatele Originare,
ale unui Trecut,
care nu le-a aparținut niciodată,
oricâte Fumuri și-ar da.